

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

O ante A

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

procul à Circeis in mare influens. Autor Plin. lib. 3. cap. 8.
 Nymphas, adis, *νυμφας*, Locus est Arcadiae, cujus incolae vocantur Nymphasi, Steph. ex Pausania.
 Nymphodorus, *νυμφόδωρος*, Medici insignis nomen, cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 10.
 Nylā, *νύλα*, Vrbs est in ea parte Arabiae, quae Aegypto continetur, apud quā (ut Dio dicit) Bacchus educatus à Nymphis fertur. Vnde & Nylaeus, *νύλαεος*, *νύλα* dictus est ac Dionysius, à Iove scilicet & Nylā nomine accepto. Nylā etiam civitas in India est, à Libero parte (ut refert Strabo lib. 15.) cōdita, carminibus poetarum celebratissima: sita sub radicibus montis, quē *Mero* incolae appellant. Alia est Nylā in Bœotia, apud Homer. in Catal. nāvium, quam tamen in castigatōnibus exemplaribus Nylām videmus appellari. Alia in Caria apud Plin. lib. 5. cap. 29. Est item vicus in Helicone, apud Stephan. Baccho sacre. Item oppidum Euboeae, apud eundem, in cuius agro fabulantur eodem die & vitae florere, & uvae maturescere, Ptolem. praeter has duas alias ejusdem nominis urbes commemorat, quarum alteram in Lycia, alteram in Ionia collocat. Plin. lib. 8. cap. 39: Nylām Indiae montem esse tradit, juxta quem lae caetera ad 24. pedum longitudinem feruntur excreverit.
 Nylā, pro Indiae oppido lege *NYS A*. Pro emporio autē sive portu Megarensium, lege *NIS AEA*.
 Nylaeus, *νύλαεος*, Dissyllaba dictio, Bacchi cognomen est: à Nylā Arabiae oppido, ubi ferunt esse educatum. Ovidius libro 4. Metamorphos. Additur his Nylaeus, inde totusque Thyoneus.
 Nylirus, vide *NISYRVS*.

O Anus, *ἀνός*, Lydiae oppidum, apud Stephan.
 Oas, *ὄασις*, Oppidum in desertis Libyae, septem dierum itinere à Thebis distans, quod Herodoti aetate à Samis tenebatur, ut ipse refert libro 5.
 Oaxūs, *ὄαξις*, Fluvius Cretae insulae, ab Oaxe Apollinis filio sic vocatus: unde & Oaxia tellus, Creta appellatur. Virg. Aeglog. 1: Pars Scythiam, & rapidum Cretae venimus Oaxem. At Servius putat esse fluvium Mesopotamiae, cretosum videntem limum: unde à poeta rapidum cretae putat appellatum. Quae tamen interpretatio à doctioribus omnibus mensō rejicitur.
 Oaxūs, *ὄαξις*, Civitas Cretae, ab Oaxō Minois ex Acallide filia nepote: vel à situ loci, quōd crepidines Graeci *Αασι* vocent. Herodotus quoque, li. 4. Oaxum urbē Cretae facit, in qua Etearchus pater Phronimae matris Batti regnavit, qui Cyrenen Libyae urbem aedificavit.

O ante **B.**
 Obareni, *ὄβαρη*, Armeniae populi, nō procul à Cyro fluvio: quorum meminit Stephanus.
 Obrima, *ὄβριμα*, Vnus est ex tribus fluminibus Apamiam urbem in Asia celeberrimam ambientibus. Plin. lib. 5. cap. 29: Tertius conventus Apamiam vadit, antē appellatam Celsanā, deinde Ciboton. Sita est in radice montis Signiae, circumfusa Marisa, Obrima, Orga fluminibus in Meandrum cadentibus.
 Obris, *ὄβρις*, Fluvius est Galliae Narbonensis, ex Gebenna monte nascent, quem Ptolemæus Obrium, Plinius Obrium appellat. Vide Pomponium, ad finem lib. 2.
 Obucula, *ὄβουκὺλα*, Oppidum ulterioris Hispaniae, in conventu Astigitano: cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 1.
 Obulco, *ὄβουλκὸν*, Oppidum mediterraneum ulterioris Hispaniae in conventu Cordubensi, cujus meminit Plinius libro 3. capite 1.

O ante **C.**
 Ocalea, *ὄκαλα*, sive Ocalee, *ὄκαλα*, pen. corr. *ὄκαλα*, Bœotiae oppidū est, cujus meminit Homerus in Catalogo nāvium: *ὄκαλα*, *μυδωνάειον*.
 Océanus, pen. corr. & per simplex *ε*, *ὄκεανός*. Ger. Das hoch Meer oder groß Meer. Caeli & Vestis filius, & maris Tethyos, quem poëtae maris deum efficiunt. Virg. 4. Georg. Oceanūq; patrem rerum, Nymphasq; sorores. Oceanus item mare universum appellatur, quod universam circum terram. Pro eodem etiam neutro genere Oceanum dicitur, praeteritum si Mare sequatur, ut Capet & Probus testantur. Irrompit autem Oceanus in Medium terrarum, inter Africam & Hispaniam, Abylam Africae montem ad dextram, Calpen Hispaniae ad sinistram relinquens, qui ob altitudinem Herculis columnae dici consueverunt, eō quōd testimonio vetustatis laboris Herculei limes illic fuerit consecratus. Dicitur est autem Oceanus, à Greca voce *ὄκεος*, quae velo: em significat, ut quidam putant. Suidas verō deducere videtur ab *ο* privativa particula, & *κε*, quod est *κεῖνος*, mutato *α* in *ο*. Et quavis nomē sit propriū

Oceanus, aliquando tamen non mare universum, sed partes ejus significat. Quo modo mare, aliquando totum Oceanum ambientem terras, singulas ejus partes tantum aliquando significat: nam à littoribus plerumque accipit nomen. Ad dextram siquidem, antequam terram intrer, Atlanticus dicitur: ad sinistram, Gaditanus: illinc Arabicus, Persicus, Indicus. Hinc Britannicus, Germanicus, Scythicus. Postquam verō terras intravit, primò ab Iberia: hoc est, Hispania, dicitur Ibericum mare. Tum à Balearibus insulis, Balearicum: post hæc Narbonensium provinciam cōtingens, Gallicum. Deinde à Liguria, Ligusticum. Mox usque in Siciliam à Tuscia, Tuscanum. Sive Tyrrhenum à Tyrrhenis: sive etiam ad differentiam Super maris, Inferum appellatur. Superum enim, Adriaticum vocamus, quod ad id ab Urbe venientes, Apenninum confcedamus, sive quod Italiam ab ortu alluat. Inde ab lonibus, Ionici: à Sicilia, Siculum: à Creta, Creticum: ab Asia, Asiaticum: à Pamphylia, Pamphylicum: & multa alia nomina, quae enumerare longum esset. Poëtae tamen Oceanum pro quocunque mari usurpant. Virgil. 2. Aeneid. Et ruit Oceano nox. Est & Oceanus solum vastum in balneis, & omnino lacus, adversus hunc major, ab amplitudine vocatus, & à lavantium quoque scriptum, & marino quasi actu. Lampridius: Oceani solum primus inter principes Alexander appellavit, quem Trajanus id non fecisset, sed diebus solia deputasset. Nam thermarum magnitudo Romae quanta fuerit, Ammianus testatur libro septimo decimo, quum inquit: Lavacra in urbe in modum provinciarum extructa. Ab Oceanus sit Oceanitis, pen. prod. *ὄκεανίτης*, *ὄκεανίτης*, pro filia Oceani. Virg. lib. 4. Georg. Oceanitides ambæ.
 Océum, *ὄκεον*, Hispaniae Tarraconensis urbs, in tracla Gallæcorum, teste Ptolem. lib. 2. cap. 6.
 Ochū, *ὄχου*, Euboeae insulae oppidum est, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.
 Ochūs, *ὄχου*, Fluvius, qui in India montibus ortus, per Brianorum regionem fluit. Plin. lib. 6. cap. 16.
 Ocnūs, *ὄκνυς*, Tyberis filius fuit ex Mantro muliere foedice, Tyberis Thæbani filia, qui in Gallia Cisalpina urbem condidit, & à nomine matris Mantuam appellavit. Virg. 10. Aeneid. Sic etiam patris, agmen ciet Ocnus ab oris Faticae Mantus, & Tuscis filius amnis, Qui muros, matrisq; dedit tibi Mantus nomen. Est etiam Ochnus nomen cujusdā apud inferos, multis insignium artificum picturis celebrati, quē effugerit propter torquentem funem, affante a se, quae quantum ille torquisset, statim praeterderet. Inde ortum est proverbium: Ochnus funiculum torquet: quod quum in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliqua operam collocant, tum eos praecipue qui quum nihil neque laboris, neque industriae ad augendam rem familiarē praetermittant, nihilo tamen redduntur ditiores, quōd domi habeant afflam: hoc est, exoco prodigam, quae quicquid missus multis sudoribus coarctat, streoue profundit. Ad hanc picturam alludit Propertius lib. 4. Eleg. Dignior obliquo funem qui torquet Ochno, Aetnumq; tuam pascat affla famem?
 Ocrium, sive Ocrion, *ὄκριον*, Britanniae insulae promontorium est, apud Ptolemæum, libro 2. capite 3. Vulgò *Monte Michel*.
 Odrivā gens, à Velitris originem accepit, quam nonnulli Augusti gratiam per assentationem captantes, nobilitate cuncta fuisse prodiderunt. Ipse autem Augustus nihil amplius quam equestri familia ortum se scribit, veterem a locupletem, & in qua primus Senator suus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proavum exprobrat, Restionem è spago Thunio, & avum argentariū. Ex Tranquillo. Cic. in Epistolis quidam, si modò ejus autor est: quem nepotem argentarii, & filium adulatoris vocat. Vtunque id fuerit, constat Augusti patrem honestissimum fuisse, magnaq; laude Macedoniam provinciam administrasse, ex ipsius etiam testimonio Cicero: qui ad Quintum Fratrem scribens, hortatur ut in promeritis socii vicinum suum Odrivū imitetur. Natus est Odrivus Augustus M. T. Cicero, & C. Antonio Consulibus: cui infanti cognomē Thurino inditum est, in memoriam originis majorem. Postea C. Caesaris, & deinde Augusti cognomen assumpsit: alterum testamento majoris avunculi, alterum Marcelli Planci sententia. De his vide Suetoniu in vita Odrivi. Odrivus Manilius, alius fuit, cum quo Aulus Posthumus Didactor bello Tusciano dimicavit, ut scribit Cicero 2. de Natura deorum, & in Epistolis ad Atticum libro 9. Alius Odrivus Balbus iudex, homo & juris & officii peritissimus. Cic. 4. Veritina. Alius Odrivus Marcius sceleratus & insignis latro, de quo Cicero 11. Philip. Qu. Odrivus à L. Cinna collega in Consulatu interfectus. Padian. Odrivus Avius, & Penulus Faustinus, furta Virgiliae adnotantur, lociq; indicantur unde carmina essent surrepta, ut ait Servius. Fecit & hoc ille Macrobius.

Odrivā